Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-282/2025-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Sisku, OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Vladimira Markovića iz Siska, Zagrebačka 38, OIB: 55291296076, kojeg zastupa punomoćnica Sonja Marković, odvjetnica iz Siska, Dr. Ante Starčevića 13, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB: 02535697732, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetniku iz Zagreba, Maksimirska 81, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 21. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, 30. listopada 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 11.3. Ugovora o kreditu za kupnju vozila broj 9012662186 kojeg su 26.06.2007. zaključili tužitelj Vladimir Marković kao korisnik kredita i tuženik Privredna banka Zagreb d.d. kao kreditor, a koji je potvrđen kod javnog bilježnika Ivana Čubelića, Sisak, S. i A. Radića 34 pod poslovnim brojem OV10765/2007 26.06.2007., u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužitelju Vladimiru Markoviću iznos od 211,45 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 26. lipnja 2007. do isplate po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02) do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do

29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. da tužitelju Vladimiru Markoviću nadoknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 245,00 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Vladimir Marković podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi tužitelj navodi da je s tuženikom 26. lipnja 2007. u Sisku sklopio Ugovor o kreditu, broj Ugovora: 9012662186 solemniziran po javnom bilježniku Ivanu Čubeliću pod brojem: OV10765/2007 od 26. lipnja 2007. Predmetnim Ugovorom o kreditu tužitelju je odobren kredit za kupnju vozila u iznosu od 24.036,82 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, s rokom otplate od 84 mjeseca. Odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužitelja da prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% posto (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita bez da mu je prethodno i naknadno jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova i to od čega se isti sastoje, u kojem su konačnom iznosu troškovi i zašto i po kojim parametrima je određena naknada u visini od 1,50% od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodredivom, jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a stavkom 2. istog članka propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, što sve ugovornu odredbu iz članka 11.3. Ugovora o kreditu čini ništetnom u smislu odredbe članka 270. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano je da u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna

vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako o nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke. Nadalje, radi se o odredbi koja je unaprijed sadržana u formularnom, tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, teško razumljiva jer tužitelj nije bio upoznat sa parametrima koji utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru pri tome i financijska institucija jednostrano donio odluku o plaćanju ulazne naknade, a da o tome sa tužiteljem nije pregovarao pa se ista primjenom odredbe članka 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZPP/03) smatra nepoštenom, dok je sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba ništetna. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Tužitelju je plaćanjem naknade za obradu kreditnog zahtjeva suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku-trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava prije svega načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO. Nadalje člankom 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima se definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. - 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i ne taksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da mu nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio tu naknadu. Također, u Ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano ni da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Naime, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos umanjen za navodne troškove kredita, koji troškovi obrade ulaze u redoviti opis radnog mjesta kreditnog referenta zaposlenika banke. Na dan isplate kredita dana 26. lipnja 2007. tuženik je teretio tužitelja i naplatio iznos od 360,55 CHF odnosno 217,51 EUR (prema srednjem tečaju tuženika za valutu CHF na dan isplate kredita koji je iznosio 4,418654 kn za 1 CHF, odnosno 7,31 EUR) na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva što proizlazi iz Otplatne tablice sa prikazom efektivne kamatne stope koja je sastavni dio Ugovora o kreditu, a koji iznos je naplaćen iz iznosa isplaćenog kredita u visini od 1,50% od iznosa kredita, dok obrada kreditnog zahtjeva ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta zaposlenika banke. Iz Ugovora o kreditu i nalaza i mišljenja vještaka Lidije Jurković od 12. listopada 2020. i 6. studenog 2020. koja vještačenja su provedena u predmetima ovdje tužitelja koji su se vodili kod Općinskog suda u Sisku broj P-430/19 zbog vraćanja iznosa koje je ovdje tuženik primio na

temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i u predmetu P-100/2020 zbog vraćanja iznosa koje je ovdje tuženik primio na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak iz kojih je razvidno da se otplata kredita vršila u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, a prema Otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Povrh toga, iako je tuženik naplatio ulaznu naknadu tužitelju iz kreditnog iznosa, isti je obračunao i tužitelju zaračunao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle sa uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je isplatio drugi, manji iznos kredita umanjen za ulaznu naknadu.

3. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.544,52 EUR kao suviše visoko naznačenoj u odnosu na stvarni predmet spora. Glavni (kondemnatorni) zahtjev tužbe odnosi se na iznosa od ukupno 211,45 EUR. Naime, deklaratorni dio tužbenog zahtjeva služi kao pravna osnova za kondemnatorni zahtjev. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“) – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 211,45 EUR. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe: - nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), - načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, - isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, - ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost

ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbe koja je predmet ovog spora prošlo 18 godina. Razdoblje od 18 godina znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kako je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. U odnosu na naknadu za obradu kredita. Tuženik ne spori da je dana 26. lipnja 2007. s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 9012662186 (dalje: „Ugovor“) te da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada. Međutim, tuženik osporava datum naplate i visinu sporne naknade. Naime, tužitelju je naknada naplaćena dana 27. lipnja 2007. kako je vidljivo iz stranice 6. knjigovodstvene kartice dostavljene uz tužbu (konto 1240072400) u iznos od 1.593,16 HRK što po fiksnom tečaju konverzije iznosi 211,45 EUR, stoga tužitelj neopravdano zahtjeva isplatu iznosa od 217,52 EUR zajedno sa zateznim kamatama od dana 26. lipnja 2007. Nadalje, tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, stoga sporna odredba stavka 3. članka 11. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće

radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj Gž230/2023 od dana 9. veljače 2023. prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka ZZP/07.“ Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj Pž-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika. Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP/03 i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. i) pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama 27. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. ii) neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 24.036,82 CHF (u kunskoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,50 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik opreza radi ističe kako bi eventualni navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za

obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna bili neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). Opreza radi ukoliko bi se tužitelj pozivao na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako bi takav zahtjev tužitelja bio neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba stavka 3. članka 11. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. z navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana navedenog u tužbi pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu broj 9012662186 (stranica 6-11 spisa), otplatnu tablicu (stranica 12 i 13 spisa),

izračun tečajne razlike (str. 56-57 spisa), knjigovodstvenu karticu (stranica 58-74 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Tužitelj Vladimir Marković iskazao je da je kredit koji je predmet ovoga spora podigao u svrhu kupnje automobila koji je bio za njegove osobne potrebe te je sve vezano za isti rješavao u auto kući, a u banci nije niti bio. Ističe da nije sudjelovao u sastavljanju sadržaja ugovora o kreditu te je isti pročitao prilikom potpisivanja. Pročitao je letimično ugovor nakon potpisivanja i vidio je iznos kredita, kao i otplatni plan iz kojeg je vidio da je naplaćena nekakva naknada. Ističe da je samo bio pozvan od strane auto kuće kada je kredit bio gotov na potpisivanje i to je bilo to, a u banci nije bio. Njemu je djelatnik u auto kući rekao samo iznos rate koji je njega zanimao dok nije bilo govora o nikakvoj naknadi za obradu kredita. Ističe da mu niti prodavač u auto kući, a niti javni bilježnik prilikom potpisivanja ugovora o kreditu nisu ništa govorili vezano za naknadu za obradu kredita. Vezano za ugovor o kreditu koji je predmet ovoga spora je već vodio sudski postupak radi utvrđenja ništetnosti odredbe ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu.

6. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu od 26. 6. 2007., broj ugovora 9012662186 (dalje: Ugovor o kreditu), koji je sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i protivnika osiguranja te tuženika, banke, utvrđeno je da se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 24.036,82 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora o kreditu), zatim, da se kredit odobrava za kupnju vozila (čl. 2. Ugovora o kreditu), da je rok otplate 84 mjeseci od dana prijenosa kredita u otplatu te da se kredit u iznosu od 24.036,82 CHF i kamata iz čl. 4. Ugovora o kreditu otplaćuju u 84 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora (čl. 6. Ugovora o kreditu), zatim da je odredbom čl. 4. Ugovora o kreditu ugovoreno da se na kredit u otplati korisnik kredita obvezuje platiti banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,10 % godišnje, koja kamata se obračunava u CHF mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima te da je odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila

8. Dakle, iz Ugovora o kreditu je utvrđeno da je odredbom čl. 11.3. ugovorena obveza tužitelja da tuženiku prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % od iznosa kredita, zatim, prema navodima tuženika s ročišta održanog

16. 2. 2026., nije sporno da se radi o iznosu od 211,45 eur te je iz otplatne tablice s prikazom efektivne kamatne stope da razvidno da je naknada naplaćena tužitelju 26. 6. 2007.

9. Nadalje, odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te sukladno odredbi st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

10. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Odredbom čl. 86. st. 1. ZZP propisano je da se dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače u smislu koji je povoljniji za potrošača.

12. Prema odredbama čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništava te ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

13. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

14. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

15. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, da tužitelju kreditor odnosno nitko od djelatnika banke nije objasnio spornu odredbu čl. 11.3. Ugovora o kreditu, a tuženik, sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao suprotno odnosno tuženik, tijekom ovog parničnog postupka, ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku,.

16. Dakle, kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužitelj nije bio upoznat na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom

utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. ZZP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

17. Stoga, mišljenje je ovog suda da je odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% od iznosa kredita, nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. ZZP, a stoga i ništetna temeljem odredaba čl. 87. st. 1. i 2. ZZP te čl. 102. st. 1. ZZP i čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), a na navedeni zaključak suda nije od utjecaja činjenica što iznos naknade ugovorene odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu, iako nije ugovoren u nominalnom iznosu, sadrži jasne parametre temeljem kojih se utvrđuje visina iste (1,50 % od iznosa kredita).

18. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

19. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u toč. II. izreke presude odnosno tužitelju je dosuđen utuženi iznos od 211,45 eur, visina kojeg novčanog iznosa između stranaka nije sporna, i to sa zateznom kamatom od 26. 6. 2007., sukladno zahtjevu tužitelja te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO prema kojoj je nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, uzimajući u obzir da je iz otplatne tablice sa prikazom efektivne kamatne stope vidljivo od je naknada naplaćena 26. 6. 2007.

20. Nadalje, niti prigovor zastare tuženika nije osnovan.

21. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

22. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, odnosno stoga što je tužitelj u cijelosti uspio u sporu tuženik mu je dužan

naknaditi parnični trošak u cijelosti i to prema vrijednosti predmeta spora sukladno odredbi čl. 35. st. 1. ZPP, uzimajući u obzir samo vrijednost kondemnatorng tužbenog zahtjeva obzirom da deklaratorni zahtjev (na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe) istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu (stečenog bez osnove na temelju ništetnom utvrđene ugovorne odredbe) treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se u konkretnom slučaju samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu (isplatu) pa je stoga vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju označena novčanim zahtjevom od 211,45 eur (Revr- 475/2008 od 27. listopada 2008. i Rev-1264/2007 od 29. listopada 2008.).

23. Tužitelju je sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznat trošak za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 7. st.1.), za zastupanja na ročištima 16. 2. 2026. i 21. 9. 2026. u iznosu od 50,00 eur za svako (Tbr. 9. st.1.), za sastav podneska od 6. 2. 2026. u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 8. st.1.), te trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 15,00 eur i na presudu u iznosu od 30,00 eur, ukupno 245,00 eur.

24. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 30. listopada 2026.

Sutkinja
Sanda Navara Sladović

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:
1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-6df1d**

Kontrolni broj: **0bc88-7cdf9-b85fa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.